

למה העשירים עשירים ואנחנו לא? * מה עשתה רומי שניידר כשירדה מהמטוס בנמל התעופה בלוד? * צה"ל מזיין פזמונאי בקלשניקוב * כל מיני חתיכות

בצדקה אלא ליקנות מציאות. מה שמסכיר למה הם עשירים ואנחנו לא.

עיתונאית צעירה ניסתה בשארית כוחה תיה לשכנע שני כספים לפתוח יד: „אתם יודעים מי הצייר הזה, גאון!! זו השקעה יותר טובה ממניות אי.בי.אם. כשהוא ימות יהיה הציור שווה פי עשר ו" מני פאר היה כבר צרוד ועייף, ופינה את מקומו לאיש העולם הזה נתן זהבי שניסה להציג את המצב:

„בירנבאך!!!“ צעק נתן לעבר היה לומן שלפני שבועיים ניסו לשרוד מה- מלטשה שלו 700.000 לירות, „או שאתה קונה תמונה, או שהשודר הבא אצלך יהיה יותר מוצלח. על אתריותי“.

בירנבאך ניכנע, לווה כסף מגולדמן שישב על ידו וקנה את התמונה הוולד ביותר. גולדמן עצמו, שהוא אחד היהלום מנים הגדולים בארץ, המשיך לשבת ולחייך ולא ליקנות כלום.

התמונה הבאה נימכרה בעזרת מס הכנסה: „או שאתה קונה — או שאני מלשין“.

השלישית נימכרה למישהו שהרים בט"ע את ידו כדי לגרד באוזן, ואחרי התאונה הזאת הענינים התחילו להתחמם. שני יהלומנים ברחו מהתדר. תעשיין ידוע הציץ בפחד מאחורי הדלפק ואיש כספים אחד התחפש למלצר. פוליטיקאי עם עתיד בחן בעיון את התיקרה כאילו קרא שם את תוצאות הבחירות. האחרים פחדו לזוז.

פאר וגיקי: איזה סטימצקי?

הציירים תרמו את התמונות, הקרנפס קלאב תרם את המקום ועשירי תל-אביב והסביבה הוזמנו לקנות את התמונות במ- כירה פומבית, במטרה לאסוף כסף עבור קרן השיקום של בית-החולים תל-השומר. העשירים באו, שתו שמפניה וראו סיר- טון מרטיט לב על עבודת השיקום של נכים, ואו שלף המנחה מני פאר את התמונה הראשונה והודיע שהמחיר ההת- חלתי הוא 350 לירות.

דממה. אפילו צילמי הידיש הליטאית שמי- אה את האטמוספירה עד לאותו רגע לא נשמעו יותר.

מני נבוך קצת, ניסה לעודד קונים פוטנציאליים והוריד את המחיר הראשו- ני ל-250 לירות.

הדממה התגברה עד שיכולנו לשמוע את בועות השמפניה בכוסותיהם של הרו-

הולצברג: לחמם את האוירה

או שאתה קונה -

או שאני מלשין!

זנשטיינים שהביטו בתמונות בשתיקה אי- למת. היעקובסונים ישבו בקול דממה דקה ביציע. השתיקה היתה נמשכת ללא סוף, לולא ריחם שימחה הולצברג על המנחה ועל הצייר המסכן שהתבונן בעצב ביצירתו הלא נדרשת. שימחה, שינא גר- מנים ידוע, הרים את ידו והציע 260 לירות, כתיקוה לחמם את האוירה. תיק- ותיו אלה עלו לו עד סוף הערב 3 תמונות.

למס לאט, ברוב עמל ויזע, נימכרו עוד כמה ציורים. כל קונה צולם באינטנסי-

השיטות של זהבי הוכיחו את עצמן, ומועמד גחיל לראשות עיריית תל-אביב, מנחם סבידור קנה תמונה גם הוא.

ביות על ידי שלושה צלמים, ושמו המפורש הוקלט לגדי צה"ל, אבל אפילו זה לא עזר. התברר שהמוזמנים לא באו לעסוק

רק לא בדיסקוטקים!

תיראו איזה מותק.

לא תימצאו אותה בדיסקוטקים מפני שבחיים שלה לא היתה שם. היא בכלל לא טיפוס כזה. היא עוד לא מתאפרת, עוד לא לובשת נעלי עקבים ולפני חדשים עוד היתה בצופים, אבל עכשיו נמאס לה: „נורא שיגרתי. אין מה לעשות שם, חוץ מלשיר ולרקוד ולדבר. משעמם נורא... עכשו היא הולכת למסיבות. מה עושים במסיבות? רוקדים, שרים, ומדברים.“

זה מה שנקרא להחליף את האחירה. את שאר זמנה מבלה רותי בת השש עשרה בגימנסיה ברמת גן בכיתה השביעית, או עם החבר שלה, ישראל, הלומד שנה מעליה. הם נפגשים כמעט כל ערב, אחרי שרותי גומרת כמובן להכין שיעורים, והולכים לקולנוע, או לתיאטרון או סתם יושבים בבית ומשוחחים, מפני שהם חברים כבר חצי שנה. ככה זה בגיל שש עשרה. מקנאים?

רותי: אחרי השעורים, כמובן

בטרמפים למטבח „סאני“

קריסטין קלר השוויצרית, עברה בטרמ- פים את ההנגריה, יוגוסלביה, בולגריה, יוון ותורכיה, והשבוע הגיעה לדיסקוטק סאני בתל-אביב. שם בדיוק נגמר לה הכסף.

קריסטין לא התבלבלה ולא התרגשה. היא פשוט נעצה את עיניה הכחולות ישר לתוך עיניו של בעל הבית והודיעה לו על המצב המצער בו היא נימצאת.

מאו, ערב ערב, היא רוחצת שם כלים. בימים היא קוטפת כותנה בשדות פלמחים, שליד ראשון לציון, וסופרת את הלירות שהרויחה.

ככה זה כשהעסקים בשפל.

אבל קריסטין לא מתייאשת, וממשיכה לספור. לפי חשבונה תוכל להפסיק את הקטיף בעוד שבועיים ולהתמסר כליל למלאכה התל-אביבית. או בודאי נראה אותה חוץ מאשר במיטבח של סאני גם במקומות אחרים.

כריסטין: הכסף נגמר